

↳ *Zilahi Anna*

Felhőkarcolók Ikarosza

„*Nem emlékszem az elrugaszkodásra, és arra, mi volt előtte. Ha lehet ilyet mondani, akkor én tényleg egész életemben repültem. Mit is tehetnék mást? Elöttem fal. Egy méterrel följebb: fal. Két emelettel följebb is fal. Tüzlépcső sehol, de nem is kell, innen kijutni csakis az ég felé, ez a benyomásom. Márpedig ki kell innen jutni. Visz a felhajtóerő, még csak szárnycsapásokra sincsen szükség. De milyen felhajtóerő, és ki mondja ezt?*

Néha egy-egy graffiti a falon, Jane szereti Johnt, Liberty! vagy éppen fuckkk. Többnyire az elérhetetlen helyeken, mert az nagyobb dicsőség. Egyre sűrűsödnek — egész magasan lehetek már. Ez jár az emelkedéssel: mások történetei, sajátokra nincs idő, de lassan így is kirajzolódik egy összefüggő sztori. Ha kiérek innen, ígérem, elkezdek élni... Illetve, tudom, ez már az, de ennél több empátiát, ha kérhetném!

Legalább időnként jöhetne egy ablak, amin vagy én be, vagy más ki, de hát nem jön. Ez itt egy szigorú tűzfal, nem enged csak úgy be tekintést, közben ne bámméskodjak, koncentráljak csak az útra. Eléggé zavaró John és Jane szabadsága leírva is, nem ha még nézni is kéne. Csak ez a monoton vasbeton, minden emeletnél halvány vonal, ismétlődnek a szárnycsapások ritmusára. Mégis szárnycsapások! Az orgonasíp-kémények megszólalnak, feléjük tartok egyre gyorsabban: vonal, emelet, vonalemelet, vonalemeletvonal, emeletvonalemeletvonal-emeletvonalemelet.”

„...így a Washington Square 5th Avenue-ra nyíló sarkán földet érő férfi egy frissen kiöntött aszfalton landolt, amelybe beleragadtak a bördzsekijére csirizzel felerősített madártollak. A diktafonban talált bomba ismeretlen okból kifolyólag nem robbant fel. A merénylet képi dokumentációja mindeddig sikertelen, a felismerhetetlenségig roncsolódott test helyén a felvételeken tükörszerűen visszaverődik a fény.”

Itthon, otthon, amotthon

Kozmopolita vagyok — a vitrin olvasatlan könyveinek szenvedélyes rajongója. Pillanatnyilag beláthatatlan, mennyi ideig leszek még itt, annak ellenére, hogy pontosan tudom, órára, percre, másodpercre. Állok egy favorizált város legzsúfoltabb pontján és semmi közöm hozzá, pedig görcsösen akarnám. A nyelvet alig beszélem, csak elgyönyörködöm benne, könyvet is veszek az első *bouquinist*nél. *Les mots*. Szépnek tűnnek benne a szavak.

Néhány üveg bor után mindez feldereng, egy másik városban, ahol ragaszodom ahhoz, hogy ami természetesen ragadt rám, fennartsam. A tengerentúlon francia sajtok után kutatok és végtelen összpontosítással, hogy el ne felejtsem, mindent szívélyesen megköszönök. „Merszih” helyett „köszih”. A bort tölti, és azt mondja, nem csodálkozik, hogy nem szolgáltak ki, a korosítást szolgáló sminkemben tényleg inkább úgy nézek ki, mint egy tizenégy éves kurva. Rögtön megkedvelem.

Pedig felnőttem és mindenkinek tudnia kéne, hogy enyém a világ. Ezt a mindenkit hagytam otthon, és folyamatosan fogalmazom neki, hogy amit átélek, mennyire különleges. Hogy végigbőgtem a *Ground Zerót*, és amikor felfogtam, hogy voltak, akik hónapokig éltek anélkül, hogy kimozdultak volna a WTC-együttesből, a Kárpát-medence jutott eszembe. Hogy ennél még egy depressziós téli reggel is jobb az Astorián, mert az legalább pátoaszmentes és mert titokban nyomasztani kezd, a külhoni patriotizmus tán csak a honvágy vádirata.

Áthat a fényszennyezés, az a bizonyos Times Square-röntgen, ami igazából egy időgép: minden egyes pillanatban arra gondolok, ezt majd úgyis elmesélem. Jazz-koncert a MOMA-ban, aztán nem hallgat rám senki, ahogy a zenére én is csak gépiesen bólogatok — nem jut el a zsigerekig. Elhaladnak mellettem a szavak: 5th ave, szabadságszobor, strawberry fields. Empájör, krájszler, fletájron. Olvasatlan könyvek szimpatikus címei: mind imperatívusz, a telítettsé g után szükségszerűen lepattan.

Ott ül, aki voltam, és még csak nem is sejti, hogy a világpolgárság magányossága mélyebben domesztikál, mint maga a megszokás. Ül a *Défense* fenyegetően hideg geometriájában és pacalt kíván, pedig ekkor még vegetáriánus. Lám-lám, a vágy, úgy tűnik, nem megteveszthető. A halántékba szöggként fúródik a másnap, és már annyira kیهezett, hogy hazatérve talán nem is válogatna, hogy mit egyen, és az is mindegy, ki főzi meg.

Köd

Köd a város felett

Köd a város felett

Mit láttam működésben?

Ködöt láttam, és benne ködkürt-tekintetet működésben.

Köd van, péntek este *van*. Telne, ha betelni hagynánk. Telik, mielőtt megszületne a péntek esti köd. De a köd még itt a legtisztább, tudjuk mi azt nagyon jól, nem állít magáról többet, mint hogy köd. De talán túl könnyű így a dolga, nemdebár, hogy mindenre csak annyit mond, dehát én a köd vagyok. Ami bennem van, nem én vagyok — engem körülötte taláto k mindannak, ami bennem van. Én pedig mondanám: *ahol vagyok*, nem tudom pontosan, mit jelentsen ez, ím, a *köd visszazágog*. És igen, *elhagynálak mindörökre*, ha legalább *amatőr* lennék *vándorságból*. De a menekülés, a kitarató elszökés, az, tudom, nehogy megrój, nem egy *grand voyage*. Hogy nekünk a köd-attitűd nem megengedett, nem kiút, és egyébként is hová ki, meg ugye a *miből*t is be kéne vallani. Így a köd számunkra nem jó példa. Mert akárha *köp vagy ástít*, mégsem *jut el önmagáig*, ez a kicsapódó vízgőz. Mégis olyan ismerős és rokon-szenves, milliónyi vízcsepp harmatpont után — hogy nem tudnak sem szeretni, sem nem szeretni. Érzelmi spektrumunk tehát közös a fagyban, amely iránt, ha eszembe jutsz, mostanában egyre erősödő nosztalgját érzek.

Ködre gondoltam, egy kis köd lett, mi mást is adhatnék magamból különösebb erőfeszítések nélkül, ha már az *egy kis életet és egy kis vért* túlzásnak tartanám felajánlani. De nem leplezem tovább, hogy talán nincs is mit, ha már a zsebkendőmet gyakorta nyújtom át, és nekem is csak a csücske maradt ugyanannak. Azt legalább megosztanám. Ha elfogyna, a finnyát félretéve találnánk új megoldást. Igaz, én is félek a mocskomat kívül hordani. Még kihordani is félek, nem csak felnevelni. Mindenkit, magamat, minket, amíg még köd van. Persze, tudom, mindig köd is marad, amíg erre fogom. Tudjam meg, vagy *tudd meg*, mondanád: te is csak *egy srác vagy még az igazinak vélt napsütésben*. Egy srác, egy lány, anya, apa, öregúr. Hogy valószínűleg tőlem származik a lakatlan szántóföldre kiszúrt eladó-tábla, ha már nem tudtam belakni. Fölötte, rajta köd, világító szürke szemed benne a ködkürt. Nem, most semmi *cigaretta*, hogy ne aludjon még el ez a téma, és hogy uralkodj még fölöttem, legalább míg a mondat ér és betakar.

Köddel vár a harmadik bekezdés is, hogy legyen valami következetesség ebben, azon kívül, hogy állhatatosan következetlenségmről vallok. Igaz is meg nem is, félek is meg nem is: biztos, hogy valahol hazudtam. *Nos, megbízhatatlan a várhegy, amiben megbízik a táj. A várrom holdfényben, a völgyben köd szítál*. De még mindig nem kapom magam bűnön. Még csak azt álmodom, hogy eljutok a szobaajtóig a sötétben, noha igazából mozdulni sem merek. Azt álmodom, bátor vagyok, miközben félelmemben épp ágyba pisilek. Úgy tűnhet, ez hűtlenség a ködhez, pedig *jó félni. Fürdök az erős félelemben, mert a gyengékben már-már meggonoszodtam*. És, bizony, ha a bűnt kell magunkból óvadéku adni, akkor mi, *szívem*, itt maradunk. Ránk sűrűsödik a köd, ez a rács, mint a pók tetem önmagára. Ahogy behúzza lábait, ölelné magát, de végül inkább megelégszik.